

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วในยุคศตวรรษที่ 21 ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อม พลังงาน การผลิต การค้า วิทยาศาสตร์ ประชากร สาธารณสุข หรือแม้แต่ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่ไม่หยุดหย่อน แต่ในทางกลับกันมนุษย์เองก็ได้รับผลกระทบทางสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบมาจากการพัฒนาต่าง ๆ มนุษย์ต้องพบกับสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมจนได้รับอันตรายจากภาวะนั้น ๆ เช่น สภาพแวดล้อมที่เกิดจากการแพร่เชื้อโรคใหม่ ๆ จนบางโรคเป็นโรคที่สามารถติดต่อกันได้ง่ายจนอาจทำให้มนุษย์ต้องบาดเจ็บเล็กน้อย บาดเจ็บสาหัส หรือแม้แต่เสียชีวิต ได้การระบาดของโรคติดต่อทั่วโลกเรียก pandemic¹ ซึ่งเกิดจากการเกิดเชื้อโรคตัวใหม่ระบาดขึ้นมา โดยที่ประชาชนยังไม่มีภูมิคุ้มกันต่อโรคนี้ทำให้เชื้อโรคติดต่อจากคนสู่คนซึ่งมีผลต่อสังคม การทำงาน การท่องเที่ยว เศรษฐกิจ หน่วยงานทั้งภาคเอกชนและรัฐบาลจะต้องเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับการระบาดและสังคมโดยรวม เนื่องจากปัญหาโรคติดต่อที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลาและการเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษย์การเปลี่ยนแปลงของโลกและปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ได้แก่ ภาวะโลกร้อน การเดินทางระหว่างประเทศแบบรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์เพื่อให้รู้เท่าทันและสามารถตอบสนองต่อปัญหาเหล่านั้นจึงมีหลายหน่วยงานที่ดำเนินการเฝ้าระวังโรคติดต่อในปัจจุบัน โดยมีระบบเฝ้าระวังโรคติดต่อหลักคือระบบเฝ้าระวังโรคจากสถานบริการสาธารณสุขทั่วประเทศซึ่งมีหลายโรคในระบบเดียว นอกจากนี้ยังมีระบบเฝ้าระวังเฉพาะโรคระบบเฝ้าระวังการติดเชื้อ การเฝ้าระวังพาหะนำโรค และระบบเฝ้าระวังโรคในชุมชน ระบบเฝ้าระวังดังกล่าวอาจมีความซ้ำซ้อนกันหรือบางโรคอาจไม่มีความจำเป็นต้องมีระบบข้อมูลมารองรับการทบทวนระบบเฝ้าระวังโรคติดต่อที่มีการดำเนินการอยู่ ณ ปัจจุบันจึงจะเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบเฝ้าระวังให้เหมาะสมต่อความต้องการใช้ข้อมูลและลดความซ้ำซ้อนของระบบได้

การแพร่ระบาดของโรคเป็นปัญหาสำคัญเพราะการแพร่ระบาดของโรคสามารถแพร่ระบาดได้หลากหลายวิธีและหนึ่งวิธีการแพร่ระบาดก็เกิดจากการแพร่ระบาดจากมนุษย์ด้วยกันเอง

¹ Xinhua Thai News Service. (2560). *การระบาดใหญ่ (Pandemic) คืออะไร*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: https://www.xinhua.com/high/86728_20200312. [2563, 30 มิถุนายน].

การแพร่ระบาดของมนุษย์สู่มนุษย์เกิดขึ้นได้ง่ายและเป็นความเลวร้ายที่สูง เช่นเอดส์ (AIDS) หรือ ภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome)² โดยแพทย์ค้นพบว่าเป็นโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า Human Immunodeficiency Virus (HIV)³ ในปัจจุบันเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดการแพร่เชื้อในหลากหลายกลุ่มอย่างรวดเร็วทั้งในประเทศไทยและทั่วโลกและยังเห็นได้ชัดว่า จะมีการแพร่เชื้อการติดต่ออย่างต่อเนื่องและมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นโรคที่มีอันตรายถึงชีวิตโดยไม่มีวิธีการใดหรือยารักษาใดที่ทำให้หายขาดได้เหมือนโรคอื่น ๆ⁴ การแพร่เชื้อจะสามารถติดต่อจากคนสู่คนโดยหลายวิธี เช่น การติดต่อจากแม่สู่ลูกในขณะที่ตั้งครรภ์ ระหว่างช่วงเวลาการคลอด ในช่วงเวลาให้นมบุตร การใช้เข็มฉีดยาที่ปนเปื้อนหรือใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้ซึ่งมีเชื้อ การรับเชื้อโดยการได้รับเลือดจากผู้ซึ่งมีเชื้อแพร่วิธีที่พบว่าเป็นสาเหตุของการติดเชื้อมากที่สุด คือ การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์หากการกระทำที่ทำให้ผู้อื่นได้รับการติดเชื้อโรคผู้กระทำสมควรที่จะได้รับโทษทางกฎหมายแต่การกระทำเหล่านี้ไม่มีมาตรการทางกฎหมายหรือบทบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดและไม่มีบทลงโทษทางกฎหมายโดยการที่จะวินิจฉัยถึงความผิดที่จะลงโทษเราจะต้องวิเคราะห์ถึงเจตนาของการกระทำเหล่านั้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันความรับผิดชอบในการแพร่เชื้อโรครังไม่มีกฎหมายกำหนดความรับผิดชอบและไม่มีกฎหมายกำหนดโทษโดยตรง โดยผู้วิจัยจึงได้เสนอให้บัญญัติกฎหมายเฉพาะการกระทำของผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์เพื่อให้มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย

ซึ่งในอดีตตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 มิได้บัญญัติเกี่ยวกับโรคเอดส์และต่อมาในปี พ.ศ.2529 กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศให้เพิ่มชื่อโรคเอดส์เป็นโรคที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติโรคติดต่อพ.ศ. 2558 เนื่องจากบทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งมีการกระจายของโรคติดต่อที่รุนแรงและก่อให้เกิดโรคระบาดมากกว่าปกติที่เคยเป็นมาทั้งโรคติดต่อที่อุบัติใหม่และโรคติดต่อที่อุบัติซ้ำประกอบกับประเทศไทยได้ให้การรับรองและดำเนินการตามข้อกำหนดของกฎอนามัยระหว่างประเทศ พ.ศ. 2548 จึงต้องพัฒนาและปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องการเฝ้าระวัง การป้องกันและการควบคุมโรคติดต่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน โรคติดต่อ

² กรมควบคุมโรค. (2560). *โรคเอดส์ (Acquired Immune Deficiency Syndrome – AIDS)*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: https://ddc.moph.go.th/disease_detail. [2562, 2 มิถุนายน].

³ รพีพรรณ รัตนวงษ์นรา มอรัณ. (2564). *Health Station: ทำความรู้จักโรคติดเชื้อ HIV เอชไอวี*. คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล นิตยสารวาไรตี้เพื่อสุขภาพ. หน้า 6.

⁴ พงษ์ศักดิ์ ชัยศิลป์วัฒนา. (2539). *โรคเอดส์: โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในยุคสมัยของโรคเอดส์*. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน. หน้า 76.

ทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจาก 18.8 ต่อประชากร 100,000 คนเป็น 28.8 ต่อประชากร 100,000 คน ทั้งนี้โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคหนองในเทียม โรคแผลริมอ่อน กามโรค โรคซิฟิลิส โรคเอดส์ ช่วงกลุ่มอายุที่พบมากที่สุดคือ 15 - 24 ปี ซึ่งมีผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ยังมีชีวิตอยู่จำนวน 439,610 คนเป็นรายใหม่จำนวน 5,529 คนและในช่วงระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมาพบสัดส่วนผู้ป่วยที่ติดเชื้อใหม่มีอายุในช่วง 15 ห้าปีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ⁵ กระทำการเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์ให้ผู้อื่นซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการร่วมเพศกับผู้ซึ่งมีเชื้อโดยไม่ใส่ถุงยางอนามัยซึ่งรวมไปถึงการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง หรือแม้จะเป็นชายกับหญิง สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการติดต่อโรคได้ ทั้งนี้จากข้อมูลของทางกองระบาดวิทยาระบุว่าส่วนใหญ่ของผู้ติดเชื้อนั้นล้วนได้รับเชื้อมาจากการมีเพศสัมพันธ์ทั้งสิ้น⁶

ในสถานการณ์ปัจจุบันในวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวังตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2562 ซึ่งตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562 ทั้งหมด 55 โรคซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึง 2 โรค คือ โรคเอดส์ และโรคซิฟิลิส อย่างไรก็ตามแม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 และประกาศกระทรวงสาธารณสุขโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวังตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2562 แต่ยังคงมีปัญหาอยู่ คือพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ยังไม่สามารถควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อที่เกิดจากการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ เนื่องจากปัจจุบันยังคงมีการติดเชื้อจากโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ขึ้นเรื่อยๆ เหตุเพราะพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 มิได้บัญญัติถึงความผิดไว้อย่างชัดเจนถึงแนวทางการแก้ปัญหาและโทษของผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งการไม่มีโทษบัญญัติไว้ในความผิดจึงทำให้กระทำการเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจจะศึกษาปัญหาของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ดังนี้

ประการแรก กรณีปัญหาไม่มีค่านิยามเกี่ยวกับโรคติดต่อพิเศษที่เกิดจากแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ปัจจุบันโรคติดต่อต่าง ๆ ที่แพร่โดยการกระทำของมนุษย์มีหลากหลายโรค โรคติดต่อมีทั้งโรคติดต่อที่สามารถเกิดขึ้นได้ตามปกติที่มนุษย์เป็นแล้วมิได้เกิดความระวาระวางมากนักเพียงแค่นานยาตามอาการหรือมียารักษาเฉพาะก็สามารถหายได้เป็นปกติ เช่น โรคไขหวัดใหญ่ เป็นต้น แต่โรคเอดส์และโรคซิฟิลิสเป็นโรคติดต่อที่

⁵ วิกิงานดา รัดนพันธ์. (2557). *โรคหนองในเทียม (Chlamydia) : อาการ สาเหตุ วิธีการรักษา*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://bupa.co.th/chlamydia-0224/>. [2563,22 มกราคม].

⁶ กรมควบคุมโรค. (2559). *ปัจจัยเสี่ยงต่อการติดต่อโรคจากการมีเพศสัมพันธ์*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://ddc.moph.go.th/doe/>. [2563,19 มีนาคม].

ทุกคนในสังคมมีความระมัดระวังในการติดเชื้อซึ่งเป็นโรคที่เกิดจากการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ซึ่งยังไม่มียาที่รักษาให้หายขาดได้เป็นปกติสังคมจึงให้ความสำคัญและเรียนรู้วิธีการในการป้องกันโรคนี้นั้นยังแพร่หลาย

ปัญหาคือเมื่อเราไปดูประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562 ซึ่งมีชื่อและอาการของโรคทั้งหมด 55 โรค จะเห็นได้ว่าโรคบางโรคไม่ต้องมีเจตนาแพร่เชื้อให้ผู้อื่นประกอบกับผลลัพธ์ของโรคไม่ได้ร้ายแรงขึ้นขั้นรักษาไม่หายขาด เช่น โรคไขหวัดใหญ่ที่สามารถเกิดได้จากการจาม ไอ ที่ติดต่อกันซึ่งมีวัคซีนป้องกันและยารักษาให้หายได้⁷ ต่างจากโรคเอดส์และโรคซิฟิลิสเป็นกรณีถ้าเกิดจากการทำการเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์ผลของโรครุนแรง ดังนั้นจึงต้องการผู้ซึ่งทำการเจตนาแพร่เชื้อ โรคเอดส์และโรคซิฟิลิสซึ่งเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้รับโทษที่แตกต่างจากอื่น เจตนาการแพร่เชื้อต่างกัน ควรจะได้รับโทษต่างกันเห็นควรที่จะกำหนดค่านิยมเฉพาะเกี่ยวกับโรคติดต่อพิเศษที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ออกมาโดยเฉพาะแยกออกมาจากโรคอื่น โดยการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562 โรคเอดส์และโรคซิฟิลิส⁸ ให้ไปเพิ่มค่านิยมโรคติดต่อพิเศษที่เกิดจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไว้ในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558

ซึ่งในประเทศหรือรัฐออสเตรเลียของรัฐวิกตอเรีย จะมีการกำหนดค่านิยมเพื่อแยกประเภทของโรคติดต่อโดยมีโรคติดต่อพิเศษที่เกิดจากการติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยกำหนดค่านิยมโรคติดต่อพิเศษไว้ในมาตรา 3⁹ เพื่อกำหนดวิธีการเฉพาะควบคุมการแพร่ระบาดของโรคเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการใช้กฎหมายในประเทศ

ปัญหาที่สอง กรณีปัญหาเรื่องเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 การมีเพศสัมพันธ์ถือได้ว่าเป็นปกติของมนุษย์ การแจ้งให้คู่ขนอนอีกฝ่ายทราบถึงการเป็นโรคของตนว่าตนเป็นโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิสเพื่อให้คู่ขนอนได้ตระหนักถึงความเสี่ยงพิจารณาขยับยั้งซึ่งใจหรือหาวิธีป้องกันที่ถูกต้องก่อนมีเพศสัมพันธ์ ปัจจุบันยังไม่มียกเว้นเกี่ยวกับความผิดผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนเนื่องจากโรคเอดส์และโรคซิฟิลิสเชื่อสามารถติดกันได้ง่ายและสามารถแพร่กระจายได้อย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้างโดยผ่านทางกรมีเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะหมูนกทองที่ใจกลางคืนที่เปลี่ยนคู่ขนอนหลายคน

⁷ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562. มาตรา 12.

⁸ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562. ข้อ 4 (19)(45).

⁹ Health Act 2009. Section 3 "Definitions " specified infection disease"

ควรบัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนไว้ในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ซึ่งการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนฝ่ายที่เป็นโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิสจึงต้องบอกกล่าวการเป็นโรคของตนก่อนมีเพศสัมพันธ์และอีกฝ่ายทราบถึงความเสี่ยงภัยที่ตนจะได้รับ หากอีกฝ่ายยอมรับถึงความเสี่ยงภัยจากการมีเพศสัมพันธ์จากผู้ซึ่งมีเชื้อโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิสจึงเป็นเรื่องของความสมัครใจและยอมรับความเสี่ยงนั้นโดยตนทราบดีว่าคู่นอนของตนมีเชื้อโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิส ผู้กระทำจึงไม่มีความผิดแต่หากผู้กระทำปิดบังหรือไม่บอกกล่าวให้อีกฝ่ายทราบถึงการเป็นโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิสของตนก่อนมีเพศสัมพันธ์ เช่นนี้จึงมิใช่เรื่องส่วนตัวที่คู่นอนผู้ซึ่งได้รับเชื้อสมัครใจยอมรับความเสี่ยงเหตุเพราะเป็นไปไม่ได้ว่าบุคคลใดจะยอมรับความเสี่ยงภัยโดยมิได้รู้ถึงภัยจะมาถึงตัว ซึ่งการเพิ่มบทบัญญัตินี้ทำให้สามารถลดหรือสามารถควบคุมโรคได้ในระดับหนึ่งการติดเชื้อโรคเอดส์หรือโรคซิฟิลิสดังนั้นจึงควรบัญญัติเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558

ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยไม่บอกว่าคุณป่วยหรือเจตนาปิดบังความจริงเกี่ยวกับการป่วยของตนที่เกี่ยวกับโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (failure to warn sex partners)¹⁰ ในประเทศสหรัฐอเมริกาหลายมลรัฐได้กำหนดความผิดลักษณะนี้ เช่น รัฐนิวเจอร์ซีย์ รัฐโคโลราโด รัฐคอนเนตทิคัต รัฐฟลอริดา รัฐไอดาโฮ รัฐอินดีแอนา รัฐเทนเนสซี รัฐโอเรกอนและรัฐมินนิโซตา เช่น รัฐโคโลราโด จะบัญญัติไว้ในกฎหมาย Colorado Revised Statute Annotated ในมาตรา 25 เพื่อหวังว่าเมื่อผู้ป่วยเมื่อผู้ป่วยได้เปิดเผยอาการของตนแล้วเกิดความยับยั้งชั่งใจจากคู่สัมพันธ์หรือเกิดความกลัวจึงได้ป้องกันอย่างถูกวิธี

ปัญหาสุดท้าย กรณีปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษเฉพาะผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 มิได้บัญญัติกำหนดโทษถึงผู้ซึ่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับการผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน หากประเทศไทยนำกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมาปรับใช้เกี่ยวกับกรณีการลงโทษผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน ก่อให้เกิดปัญหาคือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของกฎหมายอาญาเป็นความผิดที่ต้องการผลของการกระทำ แต่กรณีการแพร่เชื้อโรคเอดส์และโรคซิฟิลิสเมื่อผู้กระทำกระทำการแพร่เชื้อแล้วผลระยะเวลาในการแสดงอาการ ดังนั้นหากนำประมวลอาญามาปรับใช้จึงเป็นปัญหาเรื่องการพิสูจน์

¹⁰ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. (2547). *ปัญหาพิเศษในกฎหมายอาญา*. กรุงเทพฯ: วิทยุชน. หน้า 18.

ความรับผิดชอบของการเจตนาปกปิดการมีเชื้อทางเพศสัมพันธ์ได้ยากกว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาในการแพร่เชื้อ หากกำหนดโทษผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนไว้ในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 โดยกำหนดโทษให้ผู้กระทำ ความผิดโดยมีโทษอย่างชัดเจนถ้าฝ่าฝืนต้องมีความผิดซึ่งง่ายต่อการพิจารณาซึ่งสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 และกฎหมายโรค

กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในประเทศไทยที่ไม่มีกฎหมายเอาผิดต่อผู้กระทำผิดเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน นายฟรายเฟอร์ ซเคเน็คอายุ 52 ปี สัญชาติเช็ก เป็นผู้ต้องหาตามหมายจับของตำรวจสากลในฐานะอาชญากรข้ามชาติมีข้อมูลยืนยันว่านายฟรายเฟอร์ก่อคดีล่วงละเมิดทางเพศเด็กแล้วหลบหนีเข้ามาซ่อนตัวในเมืองไทย ซึ่งต่อมาทางเจ้าหน้าที่จับกุมส่งตำรวจตรวจคนเข้าเมืองดำเนินคดีในที่สุดซึ่งในส่วนของการประสานงานกับตำรวจสากลของสาธารณรัฐเช็กได้สั่งการให้ตำรวจสากลประเทศไทยดำเนินการต่อไปหลังจากเสร็จสิ้นการดำเนินคดีซึ่งจากคดีนี้เราจะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดได้รับโทษเพียงคดีที่เกี่ยวกับคนเข้าเมืองแต่มีได้รับโทษในส่วนของการผิดที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเจตนาปกปิดแพร่เชื้อโรคติดต่อที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกรบัญญัติโทษเกี่ยวกับความผิดนี้¹¹

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 มีได้บัญญัติครอบคลุมถึงโรคติดต่อพิเศษที่เกิดจากเพศสัมพันธ์และมีได้บัญญัติถึงโทษของผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตนและประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562 มีเพียงการกำหนดชื่อและอาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไว้จึงเห็นสมควรแก้ไขให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาในประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐไอดาโฮได้มีการบัญญัติโทษสำหรับผู้ซึ่งเจตนาแพร่เชื้อโรคที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไปยังผู้อื่นโดยวิธีการการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อกำหนดบทลงโทษผู้กระทำ ความผิดที่ฝ่าฝืนของกฎหมาย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

¹¹ กรุงเทพมหานคร. (2560). *หนุ่มเช็ก ตระเวนแพร่เชื้อในไทย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :

<https://www.bangkokbiznews.com/news/736544>. [2564, 25 มกราคม]

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
2. เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
3. เพื่อศึกษากฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
4. เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนะเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 มิได้มีบทบัญญัติครอบคลุมถึงคำนิยามเรื่องโรคติดต่อพิเศษ หน้าที่ของผู้ที่มีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการเปิดเผยเกี่ยวกับการป่วยของตนและบทกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนทำให้พระราชบัญญัตินี้ดังก้าวยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการควบคุม ป้องกัน การแพร่ระบาด จึงเห็นควรให้มีการปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติมในส่วน of คำนิยาม ให้เพิ่มคำว่า “โรคติดต่อพิเศษทางเพศสัมพันธ์” เพิ่มบทบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของผู้ติดเชื้อต้องแจ้งต่อคู่นอน เพิ่มบทบัญญัติกำหนดโทษกับผู้ฝ่าฝืน ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 และกฎอนามัยระหว่างประเทศ ซึ่งจะทำให้มีประสิทธิภาพในระดับสากล

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้ มุ่งศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน เฉพาะโรคเอดส์และซิฟิลิส กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน กฎหมายภายในประเทศได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องชื่อและอาการสำคัญของโรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง พ.ศ. 2562 ส่วนกฎหมายของต่างประเทศศึกษาเกี่ยวกับการแพร่เชื้อโรคติดต่อที่เกิดจากเพศสัมพันธ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเครือรัฐออสเตรเลีย ประเทศสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยงานอิสระฉบับนี้ จะทำการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ทั้งที่เป็นเอกสารไทยและต่างประเทศโดยศึกษาทั้งรัฐธรรมนูญ กฎหมาย หนังสือ บทความทางวิชาการ งานวิจัยวิทยานิพนธ์ แนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ การศึกษาอิสระต่าง ๆ เอกสารประกอบการอบรม เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ และการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
2. เพื่อทราบถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
3. เพื่อทราบถึงกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน
4. เพื่อทราบถึงการวิเคราะห์และเสนอแนะเกี่ยวกับผู้ซึ่งเจตนาปกปิดการมีเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการปิดบังเกี่ยวกับการป่วยของตน